

Şəbnəm ABDULLAYEVA**Köç**

Gözlər gözlərə baxar, susaraq köçər,
 "Vaxt gəlmişdir" -deyə qışqırar dağlar.
 Gedər, keçmişə baxmadan, gedər,
 Nə ol yelloyə baxar, nə qışqıranı eşidər.
 Köçər, sadəcə köçər.

Köçmək getmək deyil,
 getmək unutmaqdır.
 Ömür böyüklüyündə anı,
 Ürək ağırlığında yük köçər.
 Asta-asta yeriir, astaca köçər,
 Köçər, sadəcə köçər.

Ayaq yola dəyəndə,
 İki insan biri-birinə ağır gələndə,
 Köçər,
 söz dalasına yadlar qarışmadan köçər.
 Beləcə qulağına pıçıldayar,
 Köçər, sadəcə köçər.

Köçər, susub köçər,
 dayanıb köçər, yeriib köçər.
 Qalan öldürüb unudar,
 Öldürən geridə qalıb,
 yaşadan köçər.

Gözləmək...

Gözləmək, insanı
 Bir taleyə hirslənər,
 Bir qəlbi qırar,
 Özündən küsər kimi,
 İçində bir şeylər qanayar kimi,
 Heç ölməyəcəkmiş kimi,
 Heç bir şey olmamış kimi yaşadır.

Gözləmək, insanı
 Bir yaranı deşər,
 Bir sərçəni vurur,
 Bir çiçəyi qoparar kimi,
 İçində bir şey qopar kimi,
 İki ili dünənmiş kimi yaşadır.

Gözləmək yaşadır insanı:
 Vəcdan əzabına qatlanmış,
 İçində bir şey ağlarmış,
 Heç ölməyəcəkmiş kimi yaşadır.

Bu gün səndən danışmaq...

Bu gün səndən danışmaq
 Biraz çətin, biraz vurğun kimi
 Bütün gücümle qaçıb
 Ovcundan düşmək kimi
 Mənim sənə möhtaclığım
 Bu gün biraz getmək kimi
 Biraz itirmək
 Bəlkə də qopmaq kimi

Bu gün səndən danışmaq
 Bir parça isti dəmir kimi
 Səslər dilimdə yanarkən
 Səssiz, sənsiz sənə baxmaq kimi
 Mənim sənə möhtaclığım
 Biraz heçlik kimi
 Biraz yoxluq kimi
 Bəlkə də... bəlkə də məhrumiyyət kimi

Bu gün səndən danışmaq
 Biraz qürbət, biraz soyuq
 Yağış altında gözərkən
 Gücsüzləşmək kimi
 Mənim sənə möhtaclığım
 Bu gün biraz may kimi
 Bir parça atəş
 Bəlkə də yangın kimi.